

Odkud jsme přišli

ODKUD JSME PŘIŠLI

Kdybych čel myšlenky jako vy
poznal bych docela jiný Žižkov a jiné Vinohrady
znal bych docela jiné cirkusy u Rajských zahrad

Zatím vy znáte viadukt u Pensijního ústavu z mé paměti
a na svůj vlastní jste už zapomněla.

15. 1. 1974

BÁSEŇ JENDOVÍ A HELE ŠMARDOVÝM

Trošku psát česky znova,
chybí mi česká slova,
peří a lupení
těch krátkých letních dní.

K ůň kluse, kovář ková,
v měknoucím soumraku lípa je fialová.
V večerní procházka. Půjdu si sednout k ní.
A broučci spí a spí.

Tam dole u potoka Karafiát je znal.
Je noc, je temná noc a sovy mají bál.
Zůstane navždy v srdci.

Jdu lesem, proutí praská,
já a pes jménem Láška.
Hudeček: Noční chodci.

ZVON

Chtěl bych psát básně do Zvonu,
staromódní a pěkně rýmované,
tráva se třpytí, vítr vane,
ó Praho, plná balkonů.

Odlesky světél bloudí v tmách,
mluží tato stará klišé,
na vše se sype hvězdný prach,
na vše se sype... tše... tše...

Frančišek Serafínský Procházka.
Proč musela ho potkat neláska,
byl také básník jako každý jiný.

Vezmeme lryru, na niž hrál,
a hrejme o chvíličku dál
a trhejme s ním kopreutiny.

2. 10. 7

OPERETA

Zkřivené ružice se zvednou z bílých růží,
činely o konve, plech řinčí, řinčí plech,
rej nahých taněnic a krásní mladí muži,
a dívka vychází s šansónem na ústech.

Praha je překrásná, navečer, když se stmívá,
když Ferenc přichází ve směšném klobouku,
Praha je překrásná jak operetní diva,
a Jarda Jankovec nás pozve na louku.

Starý komik vyškrábe se z hnízda uniforem,
ze všech příjezdů zní ženský smích,
nevěštka mě vede pustým dvorem,

tam, kde sprška listů právě padla
zrezavělou kostrou umyvadla,
v matném světle chodeb podzimmích.

CIGARETA

Klementu Bochořákovi

Když člověk zapálí po práci cigaretu,
úlevný lehký smích se vkrádá do údů.
Úlevný lehký smích, a kuřák dává světu
příznání dobrých chvil, dobrého osudu.

Bzukote nádraží a telegrafních drátů,
pošli mi ještě tam, kde Halas kouřval,
pošli mi pozdravy k Březinům do Kunštátu,
na nízký Anaberk, jen o kousíček dál.

Výdech jsem modrý kouř a modrý kouř se nese
do vašich Pisárek. Myslím si, že jsem v lese,
vraťm se zpátky zas brněnskou tramvají.

Jedeme do remíz a kolem výstaviště,
kde vzadu za věží je fotbalové hřiště,
jedeme na hřbitov a dívky mávají.

PODZIM III

Ach, kam se poděla všechna má krásná léta,
mé krásné předstíně před byty sladkých žen,
šelesty, chodidla a okouzlení světa,
ó proč jsem zůstal sám, sám, sám a samotem.

Jak mrtvá bohyně sad zachvějí se a padí,
pohřební zaměštananci vynášejí máry,
hrad zůstal stát, hrad zůstal stát
a kolem letí cary.

Města a vesničky v podzimním tichu spící,
když herci vybalí své šminky na stanici,
zvedne se opona, orchestr začne hrát.

Ředitel Nádhera přechází v zákulisí,
ředitel Červíček zas zpívá jako kdysi
a hvězda odchází, zas jako tolikrát.

SONETY

Dostal jsem balíček, oříšky, čokoládu,
kouřím a píší si, už bude nový rok.
Ten starý znavený nechťme zemřít vzadu,
vítějme novou krev do kolébavých sluk.

Zas budu plést a rýt, zas půjdu na zahradu,
zas budu při práci sledovat jejich tok.
Sonety: jaká slast, verš za verš něžně kladu,
pomalý, rytmický a vážný jejich krok.

Zde máme nadílku až na Boží hod ráno,
co dáš mi Gertrudo, co dáš mi Mariano?
Mé múzy dejte mi hrst nových, svěžích slov.

Snad někdo napíše jak Rilke Kappusovi,
snad někdo napíše a ocení mne, kdo ví?
Snad budem ještě žít, než půjdem na hřbitov.

NA STARÉM HŘBITOVĚ

Na starém hřbitově, když se už rozednívá,
na starém hřbitově, kde kvete bílý hloh,
na starém hřbitově, kde zkůřelý pták se skrývá,
tam bych šel, ještě tam, tam bych šel, kdybych mohl!

Na starém hřbitůvku, byl kdesi v Komárově,
na starém hřbitůvku usedl zkůřelý pták,
na starém hřbitůvku, právě na onom rově,
kde zvláštní náhodou je jméno Pasternak.

Bulharský zahradaník? Myslím jsem na básníka.
Pták kamsi odletěl a ještě tkl z ticha,
zbyl jsem tu jenom já a Pasternakův hrob.

Na starém hřbitově, kde se už nepohřívá,
na starém hřbitově, který mi stále skrývá
tajemství poezie od těch dob.

FOTBAL

Vladimírů Barňovi

V malebném zákoutí u malé řeky Svratky,
Meteor VIII tady kdysi hrál.

Byla to remíza. O vraťte se mi zpátky,
Riňčko, Vršecký, Paračku a tak dál.

Chci delší zápasy, zápas je příliš krátký.
Osudná pišťalka a ty bys ještě stál
u brány fotbalu, fotbalu, naší matky,
a zatím zkoušíš už kolotoč opodál...

Děšť stíná labutě na mokrém kolotoči,
děšť stíná myslivce a panny krásných očí,
střelnice umlkly, houpačky musí stát.

Moravská Slavie je kdesi v třetí třídě;
a v tomto úkrytu jsem ji už neviděl,
slyšel jsem jenom vlak u Heršpic zapískat.

Na hřišti pod lesem bude s ní jistě hrát
A. F. C. Marathon, schoulený u Rosničky.
Také tak hluboko, hluboko kdysi spadl,
a teď tam pobíhá s roztrhanými tričky.

VÁNOCE

Budeme celý zápas sledovat
z daleké Anglie za zavřenými víčky.

Na této televizi uvidíme snad
penalty, ofsajdy a nemotorné klikky.

Tam vidět fanoušky a jejich pěstní hádky,
tam zůstat, zůstat tam – zápas je příliš krátký –
pod celou kupou klubů vyšších tříd.

Tam zůstat, zůstat tam, poblíže řeky Svratky,
poblíže fotbalu, fotbalu, naší matky,
a nemuset se narodit.

Schouit se do klubíčka
a sklopit těžká víčka

a spáti, spáti docela
na mikulášském trhu u Jakubského kostela

a mít na tomto rově
vánoční stromky na Husově

a rozhrnovat mlhu
na Obilním trhu

v chodbičkách mezi jedlemi a smrky sbírat chvoji
a rozvěšovat je pak po pokoji.

Komedianti jeli tudy.

Vánoční ozdoby se snesou s půdy,
a začít strojit, utřít prach.

Cukroví voní na mísách.

Už strojím sám a mohu všechno vidět.

Snih venku přede svoje bílé příze

a splývá před oknem jak hřiva na koni.

Už brzo Štědrý večer zazvoní.

2. 12. 73

MÁJ IV

Ten, kdo má dovolenou v máji,
je v poloprázdných lázních sám.
Hraníční vojáci mu hrají
a oddává se vzpomínkám.

Tajemství železniční sítě,
kterou jsme celou neznali,
odvíjí zemí svoje nitě
a vlaky jezdí do dále.

Kolik má místní dráha z Hranic
do řeky Bečvy malých stanic?
Znám Teplice a Černovír.

Je ticho. Závory se zvednou,
snad ještě dvakrát, ještě jednou,
v rolnických staveních je mír.

MANIFEST POETISMU

Jsem poetista
Hraji si s barvami a zvuky
zrcadly
kupuji obrazy nalíčených clownů

Cirkus zůstal mezi obchodem rámaře a atelierem
Malíř odjel ale atelier voní
jedním z nejpříjemnějších pachů na světě

SEIFFERT

Telefonní sluchátko
je černý květ a poupátko

Maroldovo panoráma a Staré zámecké schody

Pan Johannes

Johanka vyvolávala fotografie

Volám Prahu

WIMBLEDON

Snad hraje Drobný právě Wimbledon.
Chlad, jejíž dávká
unaveným hlavám letní tráva,
naladil struny raket na večerní tón.

Listnatá úlevo, buď pozdravena, ave.
Koná se slavnost lét, dvě loutny, Jaroslave,
z Wimbledon Common, ze vzdálenějších luk,
po televizi slyším jejich zvuk.

Kdybys snad někdy v tomto milém horku
zázrakem našel moji Daliborku –
dvorce jsou nedaleko, celé v zeleni.

Přijed', nežli prchnou tyto dny,
skryté jak Verlaine v trávě.

NEZVAL

Tehdy ještě žil Marcel Proust
a dadaisté měli sjezdy

lepší než ministr Kopecký
Co dělá jeho syn Ivan?

Setkali jsme se v Reprezentačním domě

JARO

Karfiol zůstal stát na střeše bungalovu,
vrací se vlašťovka, sleduješ její let,
a první pupeny jsou vytepány z kovu,
budeme vozit hnuj, znám to už nazpaměť.

Obloha vrní zas, je ještě na hambalkách,
ač se má vyjasnit, ač má být krásný den.
Zdaleka hvízdá vlak, zdaleka hvízdá dálka,
stříbrné krůpěje tukají do oken.

U branky na hřišti trénují malí hoši,
karfiol zůstal stát na čerstvém novém koši,
přijde, slunce z Francie, a poděj nám svůj svit.

Už bych chtěl jít pryč a otevírám dveře,
už bych chtěl jít pryč, kdybych byl na Riviéře,
muselo by se zcela vysříbřit.

...

Kyvice pavích per je z náměstkého zámku.
Hrabě se zastavil a celou mi ji dal.

A páv se natřásá za mřížovanou brankou,
u níž jsem často stál, u níž jsem často stál,

tak jako stojívám před bránou, za níž ženy
mají svůj zamčený, tichý a něžný svět.

Adeline, Gilberta – s tak březnovými jmény;
budeme vozit hnůj. Znám to už nazpaměť.

Budeme vozit hnůj pro mladou zeleninu,
v hře světél, odlesků a květinových stínů,
až léto přinese svůj opojivý dým.

Je jako u moře a slaný vítr nosí
svou hebkou vláhu zas pro postřibřené rosy,
daleký remorkér všeho, co neužijím.

MÁJ V

Když chladné větry, kolébající
osení, listí, haluze a trávu,
čechrají v Židencích vodu splavu,
za Olomouckou v polích kvete ohnice.

Ohnice kvete, smutný světe.
Orten a Jakub pijí z Lethe,
nikdy se neshledáme, žél.
A Jlék na nás zapomněl.

SKUPINA 42

Tam za červenou zdí pták poskakuje v rose,
rezaví starý plech a vlaky jezdí v dál.
Libeňský plynojem jak od Františka Grosse,
libeňský plynojem jak Gross její maloval.

Poupě se usmívá jak Amélie z vany,
Vlastimil Fiála přichází z modrých hor,
a v pražské tramvaji, tak jako od Smetany,
František Povolný čte nový Minoraur.

Po Plotní ulici jde malé dítě plačky
a kluci hrají si na náspu šlbovačky,
z továren spěchají dělníci navečer.

Listonoš přinesl mé dámě hlávkou zelí;
poslat mýdlo, koks a uhlí na hotely,
a poslat Adeline kvítí pavích per.

Teige se nezlíbí a bude velká fúze,
Teige se nezlíbí a bude velký den.
František Hudčec se vrací z noční chůze.
Seifert je okouzlen obrazy Toyen.

Má stará Rakouska, mé staré Vídně všecky!
Lukáš a feldkurát se sešli při víně.
Lukáš a feldkurát a Jindřich Chalupecký,
na Školním náměstí navečer v Karlíně.

Eduard Kohout jde, má na Kampě své schody,
Jaroslav Kvapil jde, Rusálka zpívá z vody,
tam, za červenou zdí, pták used na mříže.

Brassai má koleje, Lhoták má koňskou dráhu,
Teige má lunapark a Skupina má Prahu,
Prévert má vlhké zdí půlnoční Paříže.